

*Tema hiilgus Avoni hertsog
ostab hinge*

ÜHEL PARIISI KÕRVALTÄNAVAL kõndis härrasmees, kes oli teel koju kellegi *madame Verchoureaux'* juurest. Ta liikus tippival sammul, sest tema kingade punased kontsad olid väga kõrged. Tema õlgadel oli roosa voodriga pikk lillakaspunane mantel ja see lehvis hooletult selja taga, paljastades lillakaspunase kullaga ehitud atlassist kuue, lillelisest siidist vesti, täiuslikud põlvpüksid ning kaelasidemesse ja rinnaesisele kinnitatud arvukad kalliskivid. Terava servaga kolmnurkne kübar oli asetatud puuderdatud paruka peale ja käes oli tal pikk lehviga jalutuskepp. See oli piisavaks kaitseks võimalike kallaletungijate vastu ning ehkki härrasmehe puusal rippus kerge mõök, oli selle pide mantli voltide vahel peidus, mistõttu polnud seda võimalik kiiresti välja võtta. Sellisel hilisel tunnil ja inimtühjal tänaval oli lausa hulljulgus üksinda ja sel moel üleslööduna ringi liikuda, aga härrasmees ei paistnud oma hoolimatusest teadlik olevat. Ta kõndis aeglaselt, vaatamata paremale ega vasakule, näides võimaliku ohu suhtes pealtnäha ükskõikne olevat.

Ent samal ajal, kui too elegantne härra möödus laisalt jalutuskeppi keerutades paremale jäävast pimedast tänavaotsast, sööstis sealt tema poole kahurikuulina mingi kogu. Too haaras kinni peenest mantlist, karjatas ehmunult ja üritas siis tasakaalu tagasi saada.

Tema hiilgus Avoni hertsog pöördus järsku, haaras ründajal randmetest kinni ja surus need alla halastamatu jõuga, mida tema keigarlik väljanägemine küll aimata ei lasknud. Tema ohver kiunatas valust ja vajus värisedes põlvili.

„*Monseigneur!* Laske lahti! Ma ei tahtnud... Ma ei teadnud... Ma ei... Oh, *monseigneur*, laske mind lahti!“

Tema hiilgus kummardus nooruki kohale, kallutades tema pead veidi ühele küljele, nii et läheduses asuva tänavalaterna valgus langeks tolle valgele piinatud näole. Talle vaatasid otsa suured, metsiku pilguga õudust täis lillakassinised silmad.

„Te olete selleks mänguks ometi liiga noor,“ venitas hertsog. „Või kavatsesite te mind ootamatult tabada?“

Nooruk punastas ja tema silmad muutusid nõrdimusest tumedaks.

„Ma ei kavatsenud teid röövida! Tõepoolest mitte! Ma... ma põgenesin! Ma... oh, *monseigneur*, laske mind lahti!“

„Varsti, mu laps. Mille eest te põgenesite, kui küsida tohib? Kas mõne teise ohvri eest?“

„Ei! Oh, palun laske mind lahti! Te... te ei mõista. Ta on juba mind taga hakanud ajama. Palun, palun, milord!“

Hertsogi poolsuletud laugude alt heidetud uudishimulik pilk ei kaldunud hetkekski poisi näolt kõrvale. Ta ajas silmad järsku suureks ja küsis üha kasvava huviga: „Ja kes, mu laps, see „ta“ on?“

„Mu... mu vend. Oh, palun...“

Nurga tagant ilmus jooksuga nähtavale keegi mees. Avonit nähes aeglustas ta sammu. Nooruk värises ja klammerdus Avoni käsivarre külge.

„Ahaa!“ hüüatas uustulnuk. „Jumala nimel, kui see kutsikas üritas teid röövida, peab ta selle eest maksma! Igavene kelm! Tänamatu jõmpsi-kas! Sa veel kahetsed, ma luban sulle! Milord, tuhat korda vabandust! See poiss on mu noorem vend. Andsin talle laiskuse eest parasjagu nahatäit, kui ta põgenema pääses...“

Hertsog tõstis taskurätiku oma kitsaste ninasõõrmete ette.

„Hoidke eemale,“ ütles ta kõrgilt. „Kahtlemata tuleb peks noortele kasuks.“

Nooruk nihkus talle lähemale. Ta ei üritanudki põgeneda, aga tema käed tõmblesid kramplikult. Hertsogi pilk libises taas üle tema, peatudes korraks punakatel lokkidel, mis olid lühikeseks lõigatud ja täiesti sassis.

„Nagu öeldud, tuleb peks noortele kasuks. Te ütlesite, et ta on teie vend?“ Hertsog vaatas tõmmut, tahumatute näojoontega noort meest.

„Jah, õilis *monseigneur*, ta on minu vend. Ma olen tema eest hoolitse-
nud meie vanemate surmast saadik ja tema tasub mulle tänamatuslega. Ta on needus, auväärne *monseigneur*, needus!“

Hertsog pidas aru.

„Kui vana ta on?“

„Üheksateist, milord.“

Hertsog silmitses noorukit.

„Üheksateist. Kas ta oma vanuse kohta mitte liiga väikest kasvu pole?“

„Milord, kui... kui on, siis pole see minu süü. Ma... ma olen talle korralikult süüa andnud. Palun ärge kuulake teda! Ta on rästik, metskass, tõeline nuhtlus!“

„Ma vabastan teid sellest nuhtlusest,“ sõnas tema hiilgus rahulikult.

Mees vahtis teda arusaamatult.

„Milord...?“

„Ta on ju müüa?“

Hertsogi pihku libises külm käsi ja pigistas seda.

„Müügiks, milord? Te...“

„Ma ostan ta endale paažiks. Palju ta väärt on? Luidoori? Või on nuhtlused väärtusetud?“

Mehe silmad hakkasid järsku ahnelt kilama.

„Ta on tubli poiss, õilis *monseigneur*. Teeb tööd. Ta on mulle väga väärtuslik. Ja ma olen temasse kiindunud. Ma...“

„Ma annan teile selle nuhtluse ees ühe gini.“

„Oo ei, milord! Ta on väärt rohkem! Palju, palju rohkem!“

„Siis jätkke ta endale,“ ütles Avon ja läks edasi.

Nooruk jooksis tema juurde ja klammerdus ta käe külge.

„Milord, võtke mind! Palun võtke kaasa! Ma töötan tublisti. Ma töötan seda. Oh, palun, võtke mind!“

Tema hiilgus peatus.

„Kas ma olen narr?“ ütles ta inglise keeles. Hertsog võttis kaelasideme küljest briljandiga nõela ja hoidis seda nii, et see sätendas laterna valguses. „Noh? Kas sellest piisab?“

Mees vaatas juveeli, nagu ei suudaks oma silmi uskuda. Ta hõõrus neid ja astus lähemale.

„Selle eest ostan ma teie venna hinge ja keha. Noh?“

„Andke siia!“ sosistas mees ja sirutas käe. „Poiss on teie, milord.“

Avon viskas nõela talle.

„Ma palusin teil eemale hoida,“ ütles hertsog. „Te haisete. Tulge kaasa, laps.“ Ta läks mööda tänavat edasi, nooruk aupaklikus kauguses kannul.

Viimaks jõudsid nad St. Honoré'i tänaval asuva Avoni maja juurde. Ta astus sisse, vaatamata, kas tema omand tuleb talle järele või mitte ning läks üle hoovi suure neetidega kaunistatud ukse juurde. Kummardavad teenrid avasid talle ukse ja vaatasid üllatunult tema kannul sisenevat haledat kogu.

Hertsog lükkas mantli üle õlgade maha ja ulatas kübara teenrile.

„*Monseigneur* Davenant?“ küsis ta.

„Raamatukogus, teie hiilgus.“

Avon läks läbi fuajee raamatukogu ukse juurde. See avati talle ja ta astus sisse, andes pead noogutades noorukile märku järgneda.

Hugh Davenant istus kamina ees ja luges poeme. Oma võõrustaja sisenedes tõstis ta pilgu ja naeratas.

„Noh, Justin?“ Siis märkas ta ukse juures kõssitavat noorukit. „Tae-vake, kes see veel on?“

„Õigustatud küsimus,“ sõnas hertsog. Ta läks kamina ette ja sirutas elegantses saapas jala tule poole. „Kapriis. See räpane ja nälginud inimesehakatis kuulub mulle.“ Ta kõneles inglise keeles, ent oli selge, et nooruk sai sellest aru, sest ta punastas ja langetas lokiis juustega pea.

„Sulle?“ Davenant vaatas neid kordamööda. „Mida see tähendab, Alastair? Sa ei... sa ei taha öelda... et see on sinu poeg?“

„Oo ei!“ Tema hiilgus naeratas lõbustatult. „Seekord mitte, mu kallis Hugh. Ma ostsin selle väikese rotipoja ühe briljandi eest.“

„Aga... aga taeva päralt, miks?“

„Pole aimugi,“ lausus tema hiilgus rahulikult. „Tulge siia, rotipoeg.“

Nooruk lähenes arglikult ja lasi Justinil oma näo valguse poole pöörata.

„Päris ilus laps,“ tähendas hertsog. „Ma teen temast oma paaži. Pärilõbus on omada paaži kogu tema keha ja hingega.“

Davenant tõusis ja võttis nooruki käe pihku.

„Küllap sa kunagi seda kõike mulle selgitad,“ sõnas ta. „Praegu võiksid vaesele lapsele süüa anda.“

„Sa oled alati nii asjalik.“ Hertsog ohkas. Ta pöördus laua poole, kus teda ootas külm õhtueine. „Imetore. Nagu oleks olnud ette teada, et ma toon külalise kaasa. Te võite süüa, rotipoeg.“

Nooruk vaatas teda kohmetult.

„Palun, milord, ma võin oodata. Ma... ma ei söö teie toitu. Pigem ootan, kui tohib.“

„Ei tohi, mu laps. Minge sööma.“ Seda öeldes hertsog istus ja keerutas sõrmede vahel monoklit. Pärast hetkelist kõhklust läks nooruk laua juurde ja ootas, et Hugh lõikaks talle kanakoiva. Seejärel läks Hugh tagasi kamina ette.

„Oled sa peast segi, Justin?“ küsis ta kergelt naeratades.

„Vaevalt küll.“